

baldus in Vita Ubaldi, atque in episcopatu Eugubino eidem successor, ita inquit : « Cum autem Dei famulus (Ubaldu) adolescentiæ annos seniliter transiisset, et morum illum gravitas omnibus commendaret, in prædicta ecclesia SS. martyrum Mariani, et Jacobi prior efficitur, et prælationis ecclesiasticæ dignitate communi omnium voto honorifice sublimatur. Et quidem suscepti prioratus dignitas satis erat honorabilis ; sed qui suscepti fuerant ad regendum clericos omni honore et reverentia erant indigni. Nam in prædicta ecclesia nulla tunc temporis ordinis observantia, nulla prorsus religionis colebatur memoria. Mercede annua erat conductus, qui campanas pulsaret in hora officiorum : et quia clericorum unusquisque in domo propria epulabatur et dormiebat tota fere observantia monastici cultus custodiebatur in pulsu nolarum : claustrum patebat omnibus, viris scilicet et mulieribus : nec ullo ibi tempore porta claudebatur : quisque habebat pellicem suam, et relicta disciplina ecclesiastici ordinis, turpitudini et luxuriæ serviebat muliebri. » Hæc ibi.

Ex quibus deduci facile potest, SS. Mariani et Jacobi ecclesiam nunquam suscepisse regulam S. Augustini. Nam cum nomen ea, naturam vigoremque regulæ annum circiter millesimum tantummodo induisset, si in dicta ecclesia fuisset recepta, nunquam profecto decem vel viginti annis ita in oblivionem abisset, ut nullum illius vestigium remaneret : nunquam qui dictæ ecclesiæ incolæ, qui primo illam amplexati fuerant, sic abiissent retrorsum, ut de sub jugo illius tantillo tempore se subtraxissent, ut præstantissimæ illi normæ adeo difformes essent. Conclude igitur, cum S. Ubaldu disciplinam regulamve Augustinianam in dicta ecclesia nec repererit, nec professus fuerit, cum a Portuensi cœnobio Portuenses B. Petri de Honestis Constitutiones, non S. Augustini normam secum devexerit ad suos : conclude, inquam, illum Augustinianum aut regula aut professione nequaquam fuisse.

A Objicies ea Romani Breviarii in festo S. Ubaldi verba^o : « Ubaldu sacerdos effectus patrimonium suum pauperibus et Ecclesiis distribuit : canonicorum regularium ordinis S. Augustini institutum suscipiens, illud in patriam transtulit, atque in eo aliquandiu sanctissime vixit. » Fateor quidem magni ponderis auctoritatem esse, quæ a tanta pharetra procedit. At respondendum non omnia de fide esse quæ in particularibus sanctorum historiis leguntur. Nam digestores Romani Breviarii, sanctorum legendas secuti, quas ipsi prudenter autumantes verissimas, pro talibus eas proposuerunt recitandas ; nihilominus quod in eisdem historiis aliqui nævi irrepsissent, iis eluendis, et a Pio V sanctissimo, et ab Urbano VIII prudentissimo, maximis pontificibus, correctores adhibiti sunt. Quod si aliquid eorum diligentiam effugerit, non iis id vertendum vitio, nec aut diligentia in iis, aut prudentia, aut doctrina desideranda ; sed illis imputandum qui Acta Vitasque non ita veras eisdem subministrarunt. Quandoquidem, prout etiam accidere solet in narrativis bullarum pontificiarum, ut falsa aliqua irrepant, non sane culpa pontificis, sed eorum potius qui male narrant : ita eorum errore factum, ut hic nævus permanserit in Breviario Romano, culpa tamen eorum qui res gestas S. Ubaldi sacræ Rituum congregationi falsas obtruserunt. Ut sicut vitio non est vertendum correctoribus aut Pii V, aut Clementis VIII, Romanorum pontificum, quod aliquid eorum diligentiam fugerit, a sanctissimo D. N. Urbano VIII corrigendum : ita nec culpandi, quod Sanctitas Sua correctioni nuperæ proposuit, si summam illorum industriam, et laborem, ac doctrinam tantillum quid evaserit a posteris observandum. Dies enim diei eructat verbum, et nox nocti indicat scientiam. Hæc autem sicut a me sincere dicta sunt, non ut quemquam carperem, sed ut veritatis patrocinium sumerem, sic in optimam partem velim, candide lector, accipias. Vale.

DE PETRO CLERICO, SIVE PRIORE PORTUENSI,

Cognomento *Peccatore*.

Ex libro quinto Hieronymi Rubei Historiæ de gestis Ravennatum.

« Insignis hoc tempore habebatur Petrus Portuensis cœnobii præfectus, qui nobili Honestorum Ravennati familia genitus, litterarum haud omnium expertus, cum esset sacerdos, ut votum persolveret quod navigatione in tempestate actus, nuncupaverat divæ Mariæ Virgini in portu Ravennati, ædem ac cœnobium exstruxit, quod deinceps ob eam a loco sumptam causam, Portuense cœnobium est appellatum. Ibi sacerdotum conventum instituit, quibusdam præscriptis legibus, quas Paschalis II

D pontifex maximus exitu hujus anni millesimi centesimi decimi ad se missas firmavit, Petro ipso ita postulante. Eæ autem Petri fuere litteræ : *Paschali Dei nutu, summæ et apostolicæ sedis episcopo, Petrus Peccator, clericus, cum confratribus suis in Christo salutem, et obedientiam omnem. Cum vestræ beatitudini Petri vicem in Ecclesia gerere grætia divina contulerit, etc.* (Vide in Paschali, supra, sub num. 17, col. 461). Paschalis autem pontifex omnibus legi examinarique diligenter jussis, ad hunc modum re-

scripsit : *Paschalis episcopus, servus servorum Dei, A Virginis millesimus centesimus decimus nonus, Petrus Peccator senex obiit quarto Kal. Aprilis, Ravennæ in Portuensi ab se extracto cœnobio : ibique ad lævam ingredientibus templum, juxta Sacram Turrim sepultus est.* »

scripsit : *Paschalis episcopus, servus servorum Dei, A Virginitatis millesimus centesimus decimus nonus, Petrus Peccator senex obiit quarto Kal. Aprilis, Ravennæ in Portuensi ab se extracto cœnobio : ibique ad lævam ingredientibus templum, juxta Sacram Turrim sepultus est.* »

INCIPIT REGULA CLERICORUM.

PROLOGUS.

Divini cultus amore in unum collecti, fratres charissimi, cœpistis nobiscum diligenter inquirere utrum quis sanctorum Patrum propheticae et apostolicae doctrinae servans exempla, et scrutans interna, clericis in unum commorantibus, certam fixamque et sufficientem regulam et ordinis canonici singularum varietatum, quæque negotia continentem dictaverit. Ubi sicut monachis in Regula monastica, sic clericis modus conversandi, et singula necessaria faciendi, ac quæque debita, et ordini canonico congruentia, exhibendi haberetur certissimus. Quæ omnia sic disposita, ut vestro sacro conventui visa sunt fore necessaria, quia invenire nequivistis, divina inspirante gratia, hæc singula nobiscum pro captu et viribus vestris, partim ex divina Scripturæ aut sanctorum conciliorum auctoritate, partim ex usu quorundam religiosorum virorum, aut locorum, partim prout melius arbitrari potuimus, cœpistis statuere, statuta vestræ solummodo congregationi tradere, et tradita semper tenenda mandare. Quibus servandis cum sanctitas vestra satis intendere, cœpit super quibusdam eorum oblivione et diversitate immemororum oriri dubietas. Qua de re charitati vestræ mihi injungere placuit, ut hæc omnia quæ vel ex auctoritate divinarum Scripturarum, seu sanctorum conciliorum, vel ex consuetudine regularium locorum, sive virorum, vel ex vestræ devotionis religioso affectu, aut provido arbitrio, nobiscum vestris siquidem servanda tradidistis in unum digesta transcriberem; ne alicujus occasione ignaviae, vel mutari, vel relinqui unquam statuta deberent. Et ideo licet tantæ rei me imparem et quasi inscium noverim, elegi tamen magis vestris præceptionibus superbiam declinando obtemperare quam invidorum carpentes irrisiones evitare. Hæc ergo quia ad pleniorum divinae legis observationem sancti Spiritus gratia favente, conscripta vestræ solummodo congregationi, prout petitis, servanda tradidimus etsi incomposita, tamen quia a nobis statuta, et vestro rogatu jussuque dictata sunt, benigne quæso suscipite, suscepta servate, ut per ista ad altiorum præceptorum verticem scandere, et postremo cœlestis regni gloriam consequi valeatis; adjuvante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

LIBER PRIMUS.

CAP. I.— *Quod clericorum ordo, levitarum et apostolorum vices teneat; et eorum vitam imitari, propriis quoque facultatibus, necnon voluntatibus renuntiare debeant.*

Clericorum ordinem in Ecclesia tribus leviticæ locum tenere, et apostolicæ dignitatis jura servare, et officia gerere, nemo sane sapiens dubitat. Unde certum est, eos levitarum, et apostolorum regulas et vitas imitari debere: quorum noscantur locum tenere, dignitatem habere et officia gerere. Quæ enim lex levitis, et quæ a Domino regula datur apostolis, hanc eandem catholicis pariter clericis, usque in finem mundi vices eorum suppletibus, indictam,

B nequaquam ambigitur. Equidem quod levitis interdicitur, adhuc in umbra gradientibus, quomodo nobis conceditur jam in veritate persistentibus, cum multa legamus illis fuisse permissa, quæ nobis procul dubio sunt prohibita? Aaron itaque, et filii ejus, cæterisque levitis a Domino dicitur: « In terra filiorum Israel nihil possidebitis, nec habebitis partem inter eos; ego enim pars et hæreditas vestra in medio filiorum Israel (Num. xviii). » Et paulo post subsequitur: « Filiis Levi dedi omnes decimas Israelis in possessionem pro ministerio, quo serviunt mihi in tabernaculo foederis (ibid.). » Et de